

چې شوې مین خان ته نېرې کړې
اخته په غم شوې، اوس نعرې کړې
تاو دې له خانه سرې لمبې کړې
بنایي، چې ته هم شوگېرې کړې
په نیمه شپه دې د بنگړو شرنګا راځینه

خدایه د زړه درمان مې راغی
خوشاله یم ارمان مې راغی
ومه صحرا باران مې راغی
یم په رکوع جانان مې راغی
سجدې ته بسکته شم که یار ته جیګه شمه

Ketabton.com

ورشی دا زړه ورته لوگی کړئ
دا ټول خواړه ورته لوگی کړئ
هرڅه، هر څه ورته لوگی کړئ
زما بانه ورته لوگی کړئ
زما کاته په جانان بد ولـرېدنه

ماتہ په مینه اترنگ راوړه
ته د سپرلیونه رنگ راوړه
راشه د مینې تېر جنگ راوړه
په لپو لپو لونگ راوړه
زه ترې د غاړې امېلونه جوړومه

خَان به سينگار بنه په مزو کړم
بنه شنه بنگري به په لاسو کړم
شروع به کار د اشارو کړم
جوړ به کميس د ستارو کړم
زه پخوانی رواج واپس ژوندی کومه

مینه خوږه لکه د شات ده
نفرت د زهرو نه ورزیات ده
خبره اوس د انتقاد ده
هره خبره مې په یاد ده
لتانه پس به څنگ په بل باور کومه

بوی به ترې خيژي د لونگو
قربان، قربان له غنمـرنگو
نشه لـري لکه د بـنگو
ای مینه بنه وي د گل رنگو
په تش نظر د سپري ورک کړي ټول غمونه

خوراک دې دي د غره ممانې
الوت کـوې لکه د زانې
زلفې دې سم د گلاب پانې
خو بيا ترخه يې تر بکيانې
په نه خبره راته جوړ کړې سل غمونه

خانتہ به جوړ يو نوى غم کړم
تازه به بيا د سترگو نم کړم
د ژوند سکون به لږ را کم کړم
پيدا به خانتہ يو صنم کړم
ماتہ بي غمه ژوند مـزہ نه راکوينه

سلگی وهمه راته گوري
فرياد کومه راته گوري
زه ژوند بيلمه راته گوري
له درده مرمه راته گوري
د يار په يو نظر رغېرم نه راحينه

درپسي ڊپره يـم اوتره
مڙه په تا يمه دلبره
ته چرته يي د زرگي سره
ته راشه يـاره زوروره
په سپينه خوله درته زاري منت کومه

دا کړې چا راته نښـرا ده
د ښار ښکلا چې مې سزا ده
د غم او درد برخه زما ده
نوره کيسه رانه خطا ده
پر ژبه ښي خبرې کړم کړې راځينه

دېـوال نړیږي بلی خاڅي
يار څه به کيږي بلی خاڅي
زړه مې درزيږي بلی خاڅي
باران وريږي بلی خاڅي
په ما راڅاڅي د جانان خواږه يادونه

اخته په حان شوم رانه هېر شوې
حائته حيران شوم رانه هېر شوې
تنگ په جهان شوم رانه هېر شوې
چې زه روان شوم رانه هېر شوې
پردي مزدور وم، له باداره يربدمه

کم مې له گلہ یار په څه دی
ماتہ له هر گلابه بنه دی
زه پرې مین یم زما زړه دی
جانان د بدو سپری نه دی
پوهېرم بنه چې غمازان یې لمسوینه

بنه په خوندونو دې ځان مور کړ
زما د مینې جنگ دې سوړ کړ
دا نوی غم دې راته زور کړ
په سپینه خوله دې چاپ راجور کړ
اوس به ادکې مور ته څه جواب کومه

په بنکاره ماله گلاب راکه
یا مې رخصت کړه حُواب راکه
شابه کړه ته انتخاب راکه
ماتہ پرېکړی حُواب راکه
زه دې د بل د یارانې ویستلی یمه

اه تیر وختونه څه خواړه و
ډېر به ملگري راسره و
بڼه په خوښیو به ماړه و
د ماشومتوب وختونه بڼه و
اوس چې زلمی شوم جینکی مې تنگوینه

درپسي مرم دپر مي ياديري
ومنہ هيخ مي نه هپريري
هرخه كوم كه ته رغييري
كه ته رنخور په ما جوپيري
سالو به واچوم سرتوره به درخمه

د ژوند سکون د وجود ساه ده
ودانه ټوله پرې دنيا ده
نامه يې خوبه د هر چا ده
مينه روا روا روا ده
دا ناروا ورپسي چا ويلي دينه

ته به هر څه په زرگي تېر کړې
ځان به د خوړ کاني په څېر کړې
د زړه ټوټه به بيخي هسپر کړې
مات شوی زړه به را کوشپر کړې
خو نا مردې اوبسکې به وار نه درکوينه

په دې نړۍ به دې پرېنږدم
زه په نيستی به دې پرېنږدم
په مجبوری به دې پرېنږدم
په غریبۍ به دې پرېنږدم
په بې ننگي به درنه واخلمه لاسونه

ناست په وره شکرې غواړي
زړه له ما ملغلرې غواړي
د مینې خوږې سندرې غواړي
دا زړه مې ستا خبرې غواړي
لکه د للمې غنم غواړي بارانونه

زړه مې په درد بڼه برابر دی
غرق د یاری په سمندر دی
خوشالي نلري اوتر دی
زما نصیب د سالنگ غر دی
په نورو لمر وي، په ما سپینې واوړې وینه

سرې سرې هـوا لـگـیري
يـخـنـي شـبـه، شـبـه زـيـاتـیري
سـور شـال مـي وگـوره لـمـدـیري
نـری نـری بـاران وـرـیري
پـه تـا دې اـوري پـه مـا وـنـيسـه لـاسـونـه

وهم نـعـرې مـيدان تـه رـاشـه
مـکـړه بـنـېرې مـيدان تـه رـاشـه
يـوـخـل وـرې مـيدان تـه رـاشـه
د غـرغـرې مـېدان تـه رـاشـه
سـبا مـي سـتا پـه تـهـمـت دـار تـه خـېژوـينـه

زه ستا په زړه یاره پوهېږم
خو زه مجبوره یم دردېږم
دا چې غورځیږم پورته کېږم
تینگه مې مه نیسه خوږېږم
بېگاہ ظالمو ورونو بیا وهلې یمه

هره خندا یې مسکا نه وي
خو مسکا یې له خندا ښه وي
نری باران او توره شپه وي
د اشنا ډاډ دې راسره وي
که د نمرود د اور لمبې وي، پرې ورځمه

خانتہ په خپله غم را زيات کړم
جوړ شوی زړه مې بيا را مات کړم
په اسويلو يـيـې ښه برباد کړم
چې ستا د مينې وخت راياد کړم
راباندي وچورلي دا زمکې اسمانونه

نه به غبرگون نه به احتجاج کړي
راځي حتما به مې علاج کړي
وخت به مې دا ستا د سرتاج کړي
خدای به دې بيا راته محتاج کړي
چې وخت تيريري زما ياد به دې سيزينه

پہ زړه مې ته پوهېږې ياره
په بل مې نه لورېږې ياره
په زړه مې ښه لگېږې ياره
زما نه نه هېرېږې ياره
په هر راکړي زخم شکر اوباسمه

پښتانه بيا سره جرگه دي
ډېری خلک په انديښنه دي
پوهېږم مونږ پسې غوسه دي
ښې دې ډېرې راسره دي
د زړه تالاب ته يو يو کانی غورځومه

ژوند دې ښه دی، لا پسي ښه شه
دنگه حُواني دې خزان مه شه
د زړه دې هر مـراد پوره شه
دا خوشحالي دې يو په دوه شه
محرابه ياره زه په تا اباده يمـه

خدایه بیا به څه چل کيږي
چپه سترگه مې خوځيږي
زړه مې نری نری درزيږي
پاڼه په باد باندي رپـيږي
جینی چې خال په تندي ردي څوک به لرينه

زما ترپوره خدای دې جوړ که
د سترگو توره خدای دې جوړ که
د ژوند انخوره خدای دې جوړ که
په رنځ رنخوره خدای دې جوړ کړه
زما وړې وړې سلگی در پسي دینه

چې خندېدم هغسې نه یم
چې گرځېدم هغسې نه یم
درسه به تلم هغسې نه یم
تا چې لېدم هغسې نه یم
اوس په لکړه د تنور غاړې ته ځمه

خومره خوړه د مور نامه ده
ډېره سپېڅلې او خوړه ده
په درنو کابو درنه ده
خو له مورگانو مې گيله ده
زامن خپل کړي لورگانې بل ته ورکوينه

اول يې ښه په ځان مټين کړم
غرق يې زه په سپين جبين کړم
بيا يې جدا له لونگين کړم
اوس يار لاهو په اباسين کړم
په کناره راسره ځي ډاډ راکوينه

په میخانه دې خاورې واوړه
په دوستانه دې خاورې واوړه
په مستانه دې خاورې واوړه
په یارانہ دې خاورې واوړه
تسه دعا راته کوه ناروغه یمه

بالبست لاندې دنداسه ږده
ماتہ نبی لاس ته په سینہ ږده
درانه غمونه ته په زړه ږده
لاس دې د زنی لاندې مه ږده
نازک غمبوري به دې گونځې گونځې شینه

نہ بنايسته نہ غنمـرنگ وې
بوچ شوي ته په ما ملنگ وې
راسره هسې به په جنگ وې
ته په بدرنگو کي بدرنگ وې
خپرترگی زه وم چي په تا مئيدمه

دا د ماتم خـبره نه ده
واوره صـنم خبره نه ده
درپسې مـرم خبره نه ده
غم دې د زغم خبره نه ده
نور به په چينگو چينگو کلي خبره ومه

بڻڪته مــــه گوره نياز بينه
ای په شوخی باندې ميينه
دا راته ووايه شــــيرينه
بې شرمي توره وي که سپينه
مور مې په ڪٽ کي شنه بڻگري موندلي دينه

دغه شمال د ابادی دی
زما په خیال د ابادی دی
بڻه جوړ جال د ابادی دی
سږنی کال د ابادی دی
د جینکو میندې به ډېرې وژارینه

دا بناغلي را واپس کړئ
په مينه تلي را واپس کړئ
بېلتون خپلي را واپس کړئ
په زړه داغلي را واپس کړئ
چرتہ خنګل باندي به اور ولگوينه

مسافري پرې نه تيريري
يوه لحظه يې نه هيريري
شبهه شبهه يې زړه درديري
ورته د کور غري ياديري
په نن سبا کې به يار کډه وتړينه

پہ خدای قسم نہ مې ھیریري
بنه بندارونو ته مې زړه کیري
زړه مې تنگ دی او دردیري
د چا به کور کلي یادیري
زما یادیري د یارانو مجلسونه

مونږ د یو بل په زړه پوهیږو
زه او یار نـو بنه پوهیږو
په دې کیسو نو څه پوهیږو
مونږ په نکـریزو نه پوهیږو
څوک چې لاسونه سره کوي یاره به لرینه

زړه مې دوه خایه شو میرات شو
افسوس په برخه مې بایلات شو
ورک شوی غم مې بیا را زیات شو
د سپینې خولې ستر مې مات شو
د چاولو ټک مې الکانو واورېدنه

زما د حسن کیسې وایي
خوک مې سندرو کې ښه ستایي
د خوشالی په لور مې بیایي
که ناز کوم راسره ښایي
یو ښایسته یم بل د لویه کوره یمه

شر دې پرېده زوره وړه
خو به ستم کړې ستمگره
مینی راوستم ستا تر دره
د جونو پلاره سوداگره
د کشری بیه کوه راغلی یمه

کله نه چې اخته په محبت شوم
لکه خسینه سپک د وخت شوم
خأنته خړ سترگی ملامت شوم
د بې غیرتو بې غیرت شوم
خأی د تهمت شوم چې په تا مینیدمه

زما سکون دی زما زړه دی
بڼه دی یار پوه مې په هر څه دی
شکر په دې چې مې په خوله دی
خو د یار دا عادت بڼه نه دی
وړې وړې خبرې زړه ته غور ځوینه

په مینه مور زما دا زړه که
ورکه تیاره د بیلتانه که
دا مټین زړه مې لږ را بڼه که
وکړه قرضه او ما واده که
اوس خو ټول خلک په قرضو واده کوینه

دا جینی خورلې دې کیسو ده
وارخطا کړې اندیسنو ده
د غربت د لاسه په زارو ده
کوټه مو ډکه د لوگــو ده
ماتہ تکیه شه دېوال ډډه توروینه

بعضې کارونه دې خطا دي
هر څه هېر کړي دي زما دي
څه کوډې کړې دې په ما دي
تسبو کې دوه، دوه ناروا دي
ماتہ روا دي یوه یار ته اړومه

راشه د زره علاج مې وکه
درمان مې شه علاج مې وکه
ومنه ته علاج مې وکه
په سپينه خوله علاج مې وکه
نور د چنډرو په کرښو مه وهه ټوپونه

خدایه بیا به څه چل کيږي
چپه سترگه مې خوځيږي
زړه مې نری نری درزيږي
پاڼه په باد باندي رپيږي
جینی چې خال په تندي ردي څوک به لرینه

بنايست دې مل د پيغلتوب شه
ورک دې د سپينې خولې شومتوب شه
درنه قربان مې زلميتوب شه
راشه په سترگو کې مې خوب شه
زه شوگيرو د بيلتانه خوړلی يم

ر به موسم ته لـيونی کړې
د مينې ډک مې دا زرگی کړې
د بنکلو بنکلو مې لوگی کړې
ما د ليلا د سر منگی کړې
چې په سينه مې کشوي په سر مې اوړينه

د گودر خوا خومره بنایسته ده
د جونو جوړه پرې جرگه ده
زما په زړه دا سستا نامه ده
دا مې له تا سره وعده ده
خو چې ژوندی یم زه به ستا رضا کومه

نن مې د یار سترگې یادیري
خمار خمار سترگې یادیري
هغه انکار سترگې یادیري
زړه ته قرار سترگې یادیري
خدایه ماښام کړې چې یې خوب کې ووينمه

تل دې ویل وځه له کوره
بس په وطن ننگ وکړه نوره
بڼه شوه چې خلاص شوم له پیغوره
په مینه مینه راته گوره
د جنگ میدانہ بریالی راغلی یمه

پرون یې ویل خدای د پاره
ودرېږه مه راته په لاره
دا مې ته ومنه نگاره
څوک به دې مې کړي خوږه یاره
ماتہ په لویه لار کې مه نیسه گلونہ

زه لکه ځمکه ته اسمان شوې
د زړه له تله راته گران شوې
په څه خبره مې جانان شوې
رخصت دې واخستو روان شوې
په زړه دې نشته د یاری سوي داغونه

زه پرې مین یم یار بنایسته دی
سم گلاب دی شهزاده دی
یار مې ځان یار مې زړه دی
بنایست د تورو غرونو ښه دی
په بازاری پوډرو ډېر وغولیدمه

درتہ پہ خولہ مې دا اقرار دی
لیکم غزل دا مې روزگار دی
مینہ مې ژوند مینہ مې کار دی
یار خو مې یار ریبار ریبار دی
د یار پہ سترگو د ریبار قدر کومه

راشہ بنکارہ د مینې زور کپہ
دا مین زپہ مې لږ تکور کپہ
راتہ رنگین دا کلی کور کپہ
خان دې زما د مور اینگور کپہ
زه په مور گران یم ستا به ډپر قدر کوینه

وُ تورو شرنګ ډګر کې مړ شو
په وینو رنگ ډګر کې مړ شو
وطن په ننگ ډګر کې مړ شو
پښتون د جنګ ډګر کې مړ شو
پښتني پیغلي یې له وینو ږدي خالونه

یاره یوځل وطن ته راشه
لکه د گل وطن ته راشه
زما کابل وطن ته راشه
جانانه خپل وطن ته راشه
په کار مې نه دي د اوکراین ډېر دولتونه

ښه په سلگو یاري مې کړې
د نیمو شپو یاري مې کړې
د لوړو غرو یاري مې کړې
د جنکو یاري مې کړې
ځکه مې شونډې د گلاب په شانتي دینه

جانانه تکه توره شپه ده
په چم گاونډ تیاره خوره ده
یاره په ما د غم شپه ده
په زړه مې جوړه اندېښنه ده
خلک ویده دي زه رنخوره ناسته یمه

مونږ ترینه حُو په خدای توکل دی
مونږ ته په کلي کې اور بل دی
دا محراب گل مخلص مې مل دی
په تورو غرونو کې مزل دی
جوړه جوړه به لاس نیولي سره حُونه

جانانه نن په رښتیا راشه
جانانه یمه تنها راشه
جانانه څنگ ته زما راشه
جانانه ومنه بیا راشه
دا زه منت درته په سرو شونډو کومه

تہ وختہ بیا مې لېوونی که
تہ مې د غرونو غرخنی که
د چا بشکلا نه مې لوگی که
بیا مې له درده ډک زرگی که
ماتہ په آرامه ژوندون خوند نه راکوینه

په تامين له ډیره وخته
خو په نصیب یمه کمبخته
تہ په زرگی یې ډیره سخته
څنگه نری یې لکه لښته
کوم یو خوشبخته به دې هار د غاړې کرینه

راشه جانانه نور معلوم که
نن په ټول کلي کور معلوم که
د خپل مين زړه شور معلوم که
که زورور يې زور معلوم که
اوس مې ډولۍ د کلي منځ کې تېروينه

هجر په زړه زړې زړې کړم
هسې يې زه خاورې ايرې کړم
داسې په زوره چې نعرې کړم
د زړه له درد درله بښې کړم
گنې بښې مې په تا کله پيرزو شينه

خومره بنايسته زما وطن دی
زما زړگی دی زما تن دی
ماته فارس ماته لندن دی
یاره د سرو گلو گلشن دی
پکې اوسیري پښتانه درانه قومونه

غزل غزل تپه تپه شې
بیا د هر چا په خوله خوره شې
چې کله خاندې تکه سره شې
سم د پغمان د باغ مینه شې
چې درته گورم لکه مالگه اوبه شمه

خپل مینتوب راپورې اور شو
دا لپونتوب راپورې اور شو
په مړوند خوب را پورې اور شو
دا زلمیتوب راپورې اور شو
که دا مې یاد وي بیا به مینه نکومه

ناز او ادا دې لپونې کړم
گلې خندا دې لپونې کړم
سم په رښتیا دې لپونې کړم
د مخ رڼا دې لپونې کړم
شوم سودایي په لاره ځم گوتې شمارمه

زپہ سرہ بنہ کوی روغ گرخی
بس تش کاتہ کوی روغ گرخی
نور کہ هرڅہ کوی روغ گرخی
خو مینہ مه کوی روغ گرخی
دا نصیحت درتہ د ورور غوندي کومه

کہ په شارجه کہ په یونان وي
کہ په هایلنډ کہ په جاپان وي
کہ په سعودي کہ په ایران وي
کہ په اوکراین کہ په ایران وي
چی مسافر هر چرتہ وي خوشال دي وينه

راشه نادانه که یې گورې
یه په ما گرانه که یې گورې
په زړه سندانه که یې گورې
مخلص نادانه که یې گورې
په زړه مې توري وینې ځي درپسې مرمه

وکره اقرار خپه پرې نه یم
وايه په جار خپه پرې نه یم
وکه اظهار خفه پرې نه یم
وکره اتبار خفه پرې نه یم
جینی که زړه دې د یاری مور شوی وینه

زما د تورو جامو یاره
درته ولاړ په نیمه لاره
راخه راخه زما نگاره
دا ستا د دوو سترگو د پاره
په انتظار درته بهر ولاړه یمه

نه پرې تهمت او نه پرې تور وي
لرې له هر چا له پیغور وي
د ننگ خادر یې په مخ خور وي
پېغله په کور او یا گور وي
پستني پیغلي خه بنایسته لري خویونه

دا خہ جنون را باندي راغی
حال د مجنون را باندي راغی
وخت د بېلتون را باندي راغی
نوی ژوندون را باندي راغی
په نا اشنا خپره کې غاړه را کوينه

د مینې زور ماتہ معلوم دی
د مینې تور ماتہ معلوم دی
د هجر اور ماتہ معلوم دی
د جانان کور ماتہ معلوم دی
د بام په سر یې کشمالي کرلي دینه

گورہ مخلصہ زما گلہ
دا ستا د مینې یم پاگلہ
د بل به نشمه هیخکله
زما د خنې اوربل گلہ
پاس په اوربل به دې هر وختې گرځومه

د زخمی زړونو دوا شته دی
دوست او دښمن د هر چا شته دی
هم یې لالی او اشنا شته دی
خو چې غماز په دنیا شته دی
عاشق دې نه تړي په خپل اشنا شرطونه

ګلابي رنگ دې لېونې کړم
د سترگو جنګ دې لېونې کړم
بوي د لونګ دې لېونې کړم
د بنگړو شپڼګ دې لېونې کړم
په لاره خم ګوتې شمارم تا یادومه

له رنگه تور دی غنمرنگ دی
په ما مین زما ملنگ دی
همپش ولاړ زما په ننگ دی
جانان مې بوټی د لونګ دی
د مخ خولو نه یې د عطرو بوی راځینه

زما بنايسته ياره نادانه
ژوندون مي گران دي بي له تا نه
د زره سکون د زره درمـانه
چي و دي نه وينمـ جانانه
په ما ودانه دنيا ورانه وي مينه

زما په برخه ستا ديدن شه
زرگی دي تور نور د لندن شه
نور دي نصيب په خپل وطن شه
ستا لويته زما کفـن شه
چي تور لحد راباندي زيړ گلونه شينه

چم تہ قدم راسرہ کبده
لاسونہ سم راسرہ کبده
وعدہ صنم راسرہ کبده
لاس پہ قسم راسرہ کبده
کہ نازولپ مپ ساتپ درسہ حُمہ

بس کہ تیاریہ ده کہ رنا ده
خوزه ورخم زما سودا ده
دا خنگہ شور خنگہ غوغا ده
پاس پہ جونگرہ کپ ژپا ده
یا شوک مین دی یا دیار د غیرپ حینہ

د زړه پیوند دې مبارک شه
د مینې خوند دې مبارک شه
خوب په مړوند دې مبارک شه
دا نوی ژوند دې مبارک شه
په تا را مه شه د خزان سپیره بادونه

زما د ټول عمر ارمان یې
جانانه خوږ لکه ایمان یې
ماتہ له خپله ځانه گران یې
مخلصه یاره ډېر نادان یې
هر چا ته وایې ته د خپل زرگي حالونه

زما اختر زما سپرلیه
زما د مینې لیونیه
زما ساده ساده لالیه
د تورو غرو د سر شپونکیه
شپېلی دې ماته ده که ته کوی خوبونه

خومره کړي خوند د مینتوب ژوند
یاره هغه د لېونتوب ژوند
په کار مې نه دی سړیتوب ژوند
خومره وي خوړ د زلمېتوب ژوند
چې د جانان سره څوک یو خای تېروینه

زما په زړه وې رانه لارې
ته مې هرڅه وې رانه لارې
تش په کاته وې رانه لارې
که خدای مې ته وې رانه لارې
که خدای مې بل وي تانه ښه به مې ساتينه

په توره شپه مرور لارې
رانه خفه مرور لارې
آخر په څه مرور لارې
له ما چې ته مرور لارې
د چم گاونډ پیغلي پیغور راته کوینه

زما شباب شباب جانانه

زما افتاب افتاب جانانه

زما شراب شراب جانانه

زما گلاب گلاب جانانه

څنگه دې هير ڪرل ما سره ڪري لوظونه

لاڙل هغه وختونه تپــــر شول

له تانه اوس شيريني هــــپر شول

اوس دې خويونه بناڙ په خپر شول

پاس په کوٽه کٽونه ډــــپر شول

بنگرو ته شڙنگ ورکړه چې ودي پيژنمه

لالی به بیا توره تېره کـږي
په سنگرونو کې به شپه کـږي
په خپل دښمن به خوا سره کږي
چې توره نه کږي نور به څه کږي
چې یې شپډې د پښتنې رودلې دینه

نور دې هجران زغملی نه شم
په زړه دردونه وړلی نه شم
داسې تریخ ژوند کولی نه شم
په خوله درته هیڅ ویلی نه شم
د زړه له تاوه به ښېږې درته کومه

سوچونه ډېر فکرونه ډیر شول
جنگونه ډېر مرگونه ډیر شول
غمونه ډېر دردونه ډیر شول
ولسونه ډېر نارونه ډیر شول
شیرینه یاره تا به چرته لټومه

د یار لټون کلي ته راغی
هغه جنون کلي ته راغی
بیا څه بدلون کلي ته راغی
خدایه بیلتون کلي ته راغی
جوړه جوړه یاران په یو حای نه پرېږدینه

د غم وخت یی را زیات کر
مڙ یی کرم زه ، زره یی مات کر
لکه کاغذ داسی یی قات کر
په نیمه شپه یی یار رایاد کر
کوم خوانیمرگ شپیلی په مینه غروینه

داسی اخته په ویر د خان شوم
په کرې مینه یی پنبیمان شوم
په غرونو سر شومه حیران شوم
د ژوند په لاره زه حیران شوم
دا ستا مینی زه له ژونده وویستمه

زما د سپینې غارې ھار شه
راشه زما شه زما یار شه
ته مې سکون ته مې قرار شه
دا سر او مال مې له تا خار شه
شیرینه یاره زه په تا ابادہ یمہ

په تن مې پورې شول اورونہ
داسې درانہ درانہ غمـونہ
دا د ټول کلي پیغـورونہ
خنګه به نکړمه سـوچونہ
په ماد مینې دنیا وړانہ شوہ مینہ

دندنہ زړه راته غړیږي
سلگی وهي راته ژړیږي
بې اوره سوځي لمبه کیږي
په مینه زور سړی ځوانیږي
زما په توره ږیره سپین ولگېدنه

خدایه زما جانان زما شو
زما په مینه اوس رضا شو
په شا روان دی په خندا شو
مازیگر مونځ رانه قضاء شو
نوی مئین وم په دیدن نه مړېدمه

د بدبختی نیستی د لاسه

د مزدوری نیستی د لاسه

د بی وسی نیستی د لاسه

د غریبی نیستی د لاسه

خوانان د خپل کلي او کور ورک شوي دینه

په تڼده ایښی دی شین خال دی

اوربل دې جوړ په څه کمال دی

درپسې زړه زما — لال دی

په سر دې شال مخ دې مشال دی

دا خووم کال دي چې مئین درباندي یمه

نو څه ورځه د سترگو توره
زه ډېر ډارېم له پينگوره
زما د زړه د درد توره
په مخکې ځې په وروستو گوره
وروستی ديدن دې په زړه لارې جوړوینه

دا څه چې تېر شول او تيریږي
هر چاته خپل قسمت رسيږي
خلکه تقدير کله بدلیږي
څه چې ليکلي هغه کيږي
زما قسمت کې به يې ژړا ليکلي وينه

ناز او ادا شیرینی راکڙه
وعده صفا شیرینی راکڙه
نن په رښتیا شیرینی راکڙه
لاس د وفا شیرینی راکڙه
د ژوند له کاره گلي تا ویستلی یمه

چې راسره به تل په څنگ وو
د درې رنگه بیرغ په رنگ وو
خپلو منځو کې به په جنگ وو
چې مړوندونو کې مې تنگ وو
هغه بنگړي مې اوس څنگلو ته راځینه

د خپلې مینې مې مجنون کړې
پوی مې په راز ته د ژوندون کړې
غم نه مې لرې په سکون کړې
له هندوستانه مې راستون کړې
له گورستانه به دې څوک راستنونه

کله چې ستا د مینې غل شوم
لکه غنم په ژرنده دل شوم
سم دم سړی ومه پاگل شوم
سم د مین سړي غزل شوم
ستا یارانې خو په ما سر وگرځونه

سره دې جوړه سترگې خمارې
سمه بنايسته شيرينې بنسكارې
سم جوړوې په زړه كې لارې
په بام ولاړې هـوا دارې
مرگي دې هېر دى په اوربل وهې لاسونه

ژوند مې خزان دى خوړه ياره
بې له تا گران دى خوړه ياره
سخت دې هجران دى خوړه ياره
ارمان ارمان دى خوړه ياره
د غريبى د لاسه ورك د ملكه يمه

په زړه دې څه دي راته وايه
راسره مل يې ژوند تر پايه
ما ځوروي ولې بې ځايه
بيلتونه کور دې راته بښايه
د زور دې نه يم ننواټې به درځمه

مورې په ما چې ستا نظر وي
ژوند به مې بچ له هر خطر وي
په ما به هر ساعت اختر وي
چې ستا دعا زما په سر وي
زه به کامياب د ژوند په هر ميدان کې يم

زه څومره ښه وم چې کمکی وم
له ښکلا ډکه گاللی وم
د شوخی موج کې لېونی وم
که ته شهید شوې زه ژوندی وم
سپینه روپی به ستا په قبر باندي ږدمه

مینه کوم وزگار نه یم
د بیلتانه په لاره نه یم
عشق مې دی کار بې کاره نه یم
یار خو مې شته بې یاره نه یم
بې یاره انجونې لاس تر زني ناستې وینه

خیر که هر خود زره چاودون و
که تنهایی او که بپلتنون و
یا درد و غم و یا سکون و
مینه خونوم د بنه ژوندون و
بی مینی ژوند راته بی خونده دی مینه

توبه له جنگه نوره وکړئ
او یو تر بله جوړه وکړئ
یو اتفاق شی سوله وکړئ
خوانانو بس دی روغه وکړئ
میندې شوې کوندې یتیمان ژړا کوینه

پہ ما بہ غم دا اختر نہ وی
قلم قلم بہ حَیگر نہ وی
د زِرہ پہ سر بہ پَرہر نہ وی
کہ مِی جانان مسافر نہ وی
تر نیمو شیو پورِی بہ ولِی ژِیدمہ

کدہ ترمہ درنہ حَمہ
کلی پَرِیدمہ درنہ حَمہ
پہ غر او سمہ درنہ حَمہ
د جانان غمہ درنہ حَمہ
دا ستا د لاسہ مالہ نہ را حِی خوبونہ

ماتہ خولی گلونہ راوپہ محراب گل مخلص

دېره وړه یمه کمکی یم
په تورو شیو سپینه سپورمی یم
دیره بنایسته یم گاللی یم
ورور مې توپک دی زه گولی یم
په تورو غرو مې اړوي ژپا راخینه

زما جانانه غنم—رنگه
دا زه دې وویستم له ننگه
کانې دې وکړې رنگ په رنگه
نه گاللی یم نه بدرنگه
زه غنمرنگه یم خوانان رنخورومه

پړهر پړهر زړه ته ټکور یې
زما د دواړو سترگو تور یې
لکه گلاب داسې سمسور یې
څنگه خواړه خواړه را گورې
پلو دې ونیسې چې زړه در واچومه

د زورورو د زور نه ییم
سم سمندر یمه اور نه ییم
پوی د حالاتو په سور نه ییم
یمه پردی د چا ورور نه ییم
ورخ کي خواري د شپي پېره د خان کوومه

یار نہ بغیر مې ژوندون گران دی
زما زړگی دی زما ځان دی
دا خپلول زما ارمان دی
دا یو مې زړه یو مې جانان دی
نور و ته نور زړونه له کومه پیدا کړمه

د جونو بیا شور په گودر دی
ته به وی سم کوچنی اختر دی
په مئینانو جوړ محشر دی
د پېغلي خوله د جنت وړ دی
د جنت وړ ته هر سپری تمه لرینه

همېشه گرځم بې سينگار
کړم دې د ژوند څخه بېزاره
تپوس مې وکړه خدای لپاره
بابا مې نه درکوي ياره
لاړ شه بابا باندي مې وکړه تعويدونه

ليدل دې نه وو معجزه وه
زما خو ډېره اندېښنه وه
سم د جنت پشان خوږه وه
بېگا مې يار سره وعده وه
د لاس بنگړي مې په رومال تړلي وونه

زړه مې نری نری خو وړیږي
جانان مې هر وخت رایادیږي
یوه شېبه مې نه هیږي
چې کبر نکړي نه خو واریږي
خاوندۀ خدایه ما به کبر کړی وونه

دنیا په مینه بڼه ښکاریږي
هم پاک الله پرې خوشالیږي
په مئینانو خپه کـیږي
پاڼه په باد باندي رپیږي
جینی چې خال په تندي رډي څوک به لړینه

زه خو دا ستايم
او بي پروايم
اي زه مين دي
په بشكلايم
اول مي نه ويل اوس بي وايم
د زړه خبرې مي په خوله راغلي دينه

چي مازيگر وي
بل زيږي لمر وي
جونې چي ټولې
په گودر وي
د زرو قدر په زرگر وي
د پيغلو قدر په نادانو وړكو وينه

ڊيره كمكى يم

د گل غوتى يم

په تا مئينه

ليونى يم

زه كليواله شان جىنى يم

د بنار هلك يې درته ياد دي ډير چلونه

ما شوگيرې كرې

ډيرې خوارې كرې

يار راته جوړې

بهانې كرې

جانان مې جرړې د زړه پرې كرې

لكه نستر په تاوېدو ځمكې له ځمه

زړه په درزا شي
دېر وارخطا شي
د چا خيالونو
کې تبا شي
چې ځان ته کينم ژړا راشي
بې وفا ياره زه په ژوند ستومانه شومه

دا څه ژوندون دی
د زړه چاودون دی
خدایه دېر سخت
د یار بیلتون دی
ما خلکه کړی دا تړون دی
نه به ورځمه نه به یار نور یادومه

رڼا لگيږي

تیاره ټولېږي

زما له حاله

څوک خبرېږي

که یاري کړم مخ مې تورېږي

که یاري نکړم ماشومان له ولېږي مړینه

رنگونه راوړه

خوندونه راوړه

ځان سره تېر

وختونه راوړه

ماته خولی گلونه راوړه

زه د ورېل د پاسه چتر جوړومه

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**